

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Krajská zdravotní, a. s.**, IČO: 25488627
sídlem Sociální péče 3316/12A, 401 13 Ústí nad Labem
zastoupená advokátem JUDr. Vilémem Podešvou, LL.M.
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3. 9. 2018, č. j. ÚOHS-R0112/2018/VZ-25540/2018/322/HSc

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“), kterým zamítl rozklad podaný žalobkyní a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. ÚOHS-S0159/2018/VZ-15317/2018/541/AHr. Tímto rozhodnutím žalovaný konstatoval, že žalobkyně, coby zadavatelka veřejné zakázky veřejné zakázky „*Spalování nebezpečného odpadu*“ zadávané v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 22. 2. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 2. 2018 pod ev. č. Z2018-001595, ve znění oprav uveřejněných dne 15. 3. 2018 a dne 19. 3. 2018, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 24. 2. 2018 pod ev. č. 2018/S039-085241, ve znění oprav uveřejněných dne 15. 3. 2018 a dne 20. 3. 2018 (dále jen „veřejná zakázka“), v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy, vedeném žalovaným pod sp. zn. S0159/2018/VZ, nedoručil žalovanému kompletní dokumentaci o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku podle § 252 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v rozhodném znění (dále jen „ZZVZ“) ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení návrhu ze dne 30. 4. 2018 zadavateli, a ani v dodatečné pětidenní lhůtě ode dne doručení usnesení žalovaného ze dne 16. 5. 2018 č. j. ÚOHS-S0159/2018/VZ-13799/2018/541/AHr, stanovené podle § 263 odst. 4 ZZVZ, tedy nejpozději dne 21. 5. 2018 (výrok I.). Ve výroku II. rozhodnutí žalovaný jako opatření k nápravě nezákonného postupu žalobkyně uvedeného ve výroku I. rozhodnutí podle § 263 odst. 4 ZZVZ zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku. Ve výroku III. rozhodnutí žalovaný žalobci podle § 263 odst. 8 ZZVZ uložil zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku. Ve výroku IV. rozhodnutí pak žalovaný uložil žalobkyni podle § 266 odst. 1 ZZVZ v návaznosti na § 1 vyhlášky č. 170/2016 Sb., o stanovení paušální částky nákladů řízení o přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejných zakázek, povinnost uhradit náklady řízení ve výši 30 000 Kč.
2. Žalovaný takto rozhodoval za situace, kdy dne 30. 4. 2018 obdržel návrh navrhovatele (společnost Purum s. r. o., IČO 62414402), na jehož základě bylo podle § 249 ZZVZ ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele vedené pod sp. zn. S0159/2018/VZ. Dne 3. 5. 2018 doručil žalovaný žalobkyni přípis č. j. ÚOHS-S0159/2018/VZ-13124/2018/541/AHr, jehož přílohou byl návrh a současně byla žalobkyně poučena o povinnosti stanovené v § 252 odst. 1 ZZVZ doručit žalovanému své vyjádření a současně s ním zaslat dokumentaci o zadávacím řízení způsobem dle § 252 odst. 3 a 4 ZZVZ, a to do 10 dnů ode dne doručení návrhu.
3. V uvedené lhůtě však žalovaný dokumentaci o zadávacím řízení neobdržel, proto citovaným usnesením ze dne 16. 5. 2018, č. j. ÚOHS-S0159/2018/VZ-13799/2018/541/AHr, které bylo žalobkyni doručeno téhož dne, žalovaný stanovil žalobkyni dodatečnou lhůtu 5 dnů k doručení dokumentace o zadávacím řízení, přičemž současně sdělil, že pokud dokumentace ve stanovené lhůtě doručena nebude, uloží jí žalovaný nápravné opatření spočívající ve zrušení zadávacího řízení. Dne 18. 5. 2018 žalobkyně doručila žalovanému písemné vyjádření k návrhu navrhovatele na zahájení řízení spolu s částí dokumentace o zadávacím řízení, přičemž vysvětlení a doplnění zadávací dokumentace ze dne 12. 3. 2018, 16. 3. 2018 a 28. 3. 2018, zpráva o hodnocení nabídek ze dne 16. 4. 2018, zpráva o posouzení nabídek ze dne 19. 4. 2018 a rozhodnutí a oznámení o výběru dodavatele ze dne 20. 4. 2018 byly žalovanému předány pouze

v prostých kopiích, u nichž nebyla provedena konverze. Některé dokumenty žalovaný neobdržel vůbec, například originály nabídek 3 dodavatelů či originály žádostí o písemné vysvětlení zadávací dokumentace. Žalovaný proto postupoval dle § 263 odst. 4 a odst. 8 ZZVZ, s čímž se předseda ÚOHS v žalobou napadeném rozhodnutí plně ztotožnil, a podaný rozklad žalobkyně zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobkyně navrhla krajskému soudu, aby rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil.
3. Žalobkyně v podané žalobě tvrdí, že žalovaný i předseda ÚOHS se při rozhodování o splnění podmínek pro vedení zadávacího řízení dopustili nesprávného právního posouzení věci. Konkrétně namítá, že nesprávně interpretovali a následně i aplikovali § 252 odst. 1 ve spojení s § 216 odst. 1 ZZVZ, a to i v rozporu se základní zásadou správního řízení dle § 6 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalovaného, že zájem na rychlém a kvalitním rozhodnutí ve věci převažuje nad případnou administrativní zátěží zadavatele, když namítá, že předložení celé dokumentace o zadávacím řízení včetně podkladů, které jsou pro posouzení věci irelevantní, představuje neúčelný, a tedy nezákonný požadavek na předložení takových dokumentů. Zejména za irelevantní pro posouzení zadávacích podmínek je třeba považovat dokumenty o zadávacím řízení vzniklé až v návaznosti na zadávací podmínky. Účelem doložení dokumentace má být totiž přezkoumání postupu zadavatele, mají být tedy dle jejího názoru předloženy jen ty doklady, které jsou relevantní pro posouzení oprávněnosti námitek a nikoliv ty, které s meritem věci vůbec nesouvisí. Nadto některé dokumenty v zákonné resp. stanovené lhůtě ani nelze předložit, neboť ještě nevznikly, a proto požadavek žalovaného na předložení požadované dokumentace, jež má vyplývat ze znění ZZVZ, je pro zadavatele zatěžující, tím spíše, že některé z nich jsou dostupné i z veřejných zdrojů.
4. Žalobkyně dále považuje lpění žalovaného i předsedy ÚOHS na předložení originálů dokumentů za přepjatě formalistický, zadavatele neúměrně (i finančně) zatěžující požadavek, rovněž rozporný s § 6 odst. 2 správního řádu. Dle jejího názoru nelze z dikce § 216 odst. 1 ZZVZ vyvodit, že pojmem „dokumenty“ je myšleno originály dokumentů, odkazuje na samotnou dikci uvedeného ustanovení, která pojem „originály“ užívá pouze s odkazem na nabídky dodavatelů. Dle názoru žalobkyně dále i z účelového (funkčního) výkladu § 252 odst. 1 ZZVZ plyne, že postačí předložení kopií, když obdobná praxe se uplatňuje i u jiných správních orgánů či soudů. Takový postup žalovaného je o to více alarmující, že se jedná o jeho běžnou správní praxi. Žalobkyně v neposlední řadě vytyká žalovanému rovněž nesprávně zjištěný skutkový stav, neboť tvrdí, že doručil žalovanému vyjádření k návrhu včetně dokumentace o zadávacím řízení již dne 11. 5. 2018 formou e-mailové zprávy se zaručeným elektronickým podpisem a nikoliv tedy až dne 18. 5. 2018, jak konstatuje v napadeném rozhodnutí žalovaný. Z tohoto důvodu dle žalobkyně napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelného a nedostatečného odůvodnění, neboť se žalovaný s touto námitkou nikterak nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v obsáhlém vyjádření k žalobě předně odmítá názor žalobkyně, že žalovaným zastávaný výklad § 252 odst. 1 ZZVZ je v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení vyjádřenou v § 6 odst. 2 správního řádu, přičemž správný výklad je dle jeho názoru takový, že zadavatel by měl být podle § 252 odst. 1 ZZVZ povinen předložit jen tu část dokumentace o zadávacím řízení, která je relevantní k podanému návrhu. Již ze samotné dikce uvedeného ustanovení správního řádu plyne, že podklady od dotčených osob vyžaduje správní orgán tehdy, pokud to stanoví právní předpis. To je případ právě § 252 odst. 1 ZZVZ, které povinnost zadavateli dodat dokumentaci o zadávacím řízení přímo ukládá. V souladu s § 1 odst. 2 správního řádu se v případě § 252 ZZVZ navíc jedná o *lex specialis*, který má aplikační přednost před obecnou úpravou obsaženou ve správním řádu. Nelze tak ani v nejmenším tvrdit, že požadavek žalovaného na dodání dokumentace o zadávacím řízení je nezákonný, když naopak přímo ze zákona vyplývá. Navíc požadavek na předložení kompletní dokumentace o zadávacím řízení ve lhůtě 10 dní ode dne doručení návrhu zadavateli zcela koresponduje se specifiky řízení o přezkoumání úkonů zadavatele dle § 248 a násl. ZZVZ. Dle žalovaného je cílem ZZVZ především zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky, k čemuž slouží formálně upravený proces výběru smluvního partnera. V tomto procesu jsou na zadavatele kladeny poměrně vysoké formální nároky, neboť on je v zadávacím řízení ústředním subjektem disponujícím největší „mocí“ nad průběhem zadávacího řízení, což přímo koresponduje se skutečností, že mu zákon ukládá rovněž nejvíce povinností. Řízení před žalovaným je současně ovládáno lhůtami dle § 71 odst. 1 a 3 správního řádu, a tak se jedná o poměrně krátkou dobu, za kterou je žalovaný povinen zjistit řádně skutkový stav, získat vyjádření všech účastníků řízení a umožnit jim naplnění jejich procesních práv a ve věci kvalifikovaně rozhodnout a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
6. Jestliže pak žalobkyně tvrdí, že požadavkem na dodání kompletní zadávací dokumentace žalovaný zadavatele zbytečně administrativně zatěžuje v rozporu s § 6 odst. 2 správního řádu, je toto ustanovení třeba chápat v kontextu konkrétního správního řízení. Požadavky, které by byly nadměrně zatěžující např. pro fyzickou osobu bez potřebných odborných znalostí, nemusí být zdaleka tolik zatěžující pro subjekt, který je schopen zvládnout tak administrativně náročný proces, jakým je zadávání veřejné zakázky. Zadavatelé jsou pro postup dle zákona vybaveni potřebným administrativním aparátem, neboť jim zákon ukládá v souvislosti s postupem dle něho mnohé povinnosti. Jednou z nich je pak dodání kompletní dokumentace o zadávacím řízení v případě přezkumu jejich úkonů ze strany žalovaného. Nelze tvrdit, že by taková povinnost jakkoliv vybočovala z rámce povinností kladených na zadavatele zákonem.
7. K tvrzení žalobkyně, že žalovaný může v případě posuzování námitek proti zadávacím podmínkám využít pouze ty podklady, které existovaly v době podání takových námitek, je její závěr zcela mylný. V případě námítky diskriminačních zadávacích podmínek je běžné, že jako podpůrný důkaz slouží i množství skutečně podaných nabídek, případně jejich obsah. Takové skutečnosti totiž svědčí o případném zachování soutěže mezi uchazeči, či jejím vyloučením a obdobné poznatky by Úřad musel složitě zjišťovat například průzkumem trhu. Je tedy spíše běžné, že žalovaný v takovém případě k podaným nabídkám přihlíží, než že by se jednalo o výjimku. Žalobkyně dále tvrdí, že výkladem ustanovení § 252 odst. 1 ZZVZ dospěla k závěru, že pojem dokumentace o

zadávacím řízení je nutno chápat jako část dokumentace relevantní k návrhu a nikoliv jako dokumentaci veškerou. Ze všech shora uvedených skutečností zjevně plyne, že v případě postupu nastíněného žalobkyní by nebylo možné naplnit účel zákona a dodržet lhůty pro řádné rozhodnutí o podaném návrhu za současného zachování všech práv účastníků řízení. Jestliže sám zákonodárce stanovil zadavateli povinnost dodat dokumentaci o zadávacím řízení v přesně stanovené lhůtě a řízení o přezkoumání úkonů zadavatele svázal dalšími poměrně krátkými lhůtami, jistě by bylo zcela proti jeho záměru zatěžovat řízení a současně i žalovaného kontrolou dodané dokumentace s ohledem na její kompletnost pro účely řádného zjištění skutkového stavu a případným doplňováním dokumentace v dodatečných lhůtách.

8. Ačkoliv dle žalovaného stěžejním důvodem pro zrušení zadávacího řízení v předmětné věci byla skutečnost, že žalobkyně nedodala kompletní dokumentaci o zadávacím řízení, vymezuje se žalobkyně i vůči požadavku žalovaného na dodání dokumentace v originálech, který považuje za nepřiměřený, nadměrně zatěžující a nemající oporu v zákoně. I zde žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž opětovně zdůrazňuje, že pokud je prioritou řízení dle § 249 a násl. ZZVZ věcně rozhodnout ve stadiu, kdy lze protiprávní jednání zadavatele ještě vyloučit, je s ohledem na specifika tohoto řízení naprosto nezbytné, aby žalovaný obdržel dokumentaci o zadávacím řízení v plném rozsahu a v originále, a to ve lhůtě stanovené dle § 252 odst. 1 ZZVZ. Tento postup je v souladu s rozhodovací praxí žalovaného, který nadto na svých webových stránkách předkládá pro zadavatele podrobný popis způsobu, jakým má být dokumentace o zadávacím řízení předkládána. Požadavek na předložení dokumentace v originále pak dle názoru žalovaného zadavatele nijak nepřiměřeně nezatěžuje, naopak stejně jako v případě kompletnosti dokumentace o zadávacím řízení se jedná o požadavek adekvátní postavení zadavatele v zadávacím řízení. Za zcela nepřipadné považuje žalovaný argumenty žalobkyně, kterými uvádí, že navrhovatel je zvýhodněn tím, že nemusí pravost listin namítat, případně že zadavatel může úmyslnou změnu dokumentu provést i na originále. Zadavatel je v první řadě povinen předložit dokumentaci o zadávacím řízení tak, jak v průběhu zadávacího řízení vznikla bez jakýchkoliv zásahů či změn. Žalobkyně dále poukazuje na skutečnost, že dle § 252 odst. 2 ZZVZ je v případě dodání smlouvy na veřejnou zakázku uvedeno, že postačí její kopie, z čehož uzavírá, že postačí kopie i ostatních dokumentů. Žalovaný naopak z dikce uvedeného ustanovení vyvozuje argumentem *a contrario*, že pokud není u dokumentace o zadávacím řízení uvedeno, že postačuje kopie, je nutno předpokládat, že je třeba předložit originál. Na tomto výkladovém stanovisku žalovaný setrvává a žalobkyně jej svým názorem nijak nevyvrací. V otázce požadavku na předložení originálů žalovaný rovněž poukazuje na konstantní rozhodovací praxi žalovaného.
9. Pokud žalobkyně tvrdí, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil skutečnost, že své vyjádření k návrhu včetně dokumentace o zadávacím řízení doručila již dne 11. 5. 2018 formou e-mailové zprávy, žalovaný trvá na závěru, že mu nebyla doručena dne 11. 5. 2018 žádná e-mailová zpráva ze strany žalobkyně. Žalovaný tuto skutečnost ověřil v rámci své úřední činnosti, předmětná zpráva není součástí spisu a není evidována v e-mailové schránce posta@compet.cz. Žalovaný může pouze těžko prokázat, že nějaká e-mailová zpráva neexistuje. Naopak pokud je zde tvrzení na straně žalobkyně, je povinna jej prokázat ona. Žalobkyně nikdy v průběhu řízení před žalovaným a ostatně ani nyní s

podáním žaloby neprokázala, že by uvedenou e-mailovou zprávu žalovanému odeslala. Ačkoliv administrativní pochybení nelze vyloučit nikdy, je systém příjmu pošty žalovaného nastaven tak, že jsou v něm evidovány všechny příchozí zprávy a nelze je ze systému smazat. Žalobkyní tvrzená e-mailová zpráva se však v systému nenachází, proto ostatně zaslal žalovaný žalobkyni dodatečnou výzvu k předložení dokumentace o zadávacím řízení ze dne 16. 5. 2018. Žalobkyní předložená kopie dotčené e-mailové zprávy nemůže na závěrech žalovaného ničeho změnit, neboť se jedná o kopii, kterou lze bez dalšího dodatečně vytvořit kdykoliv.

IV. Ústní jednání konané dne 4. 8. 2020

10. Žalobkyně i žalovaný v rámci ústního jednání setrvali na svých stanoviscích již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě.

V. Právní posouzení věci soudem

11. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tak představuje nesouhlasná polemika žalobkyně s právními závěry, na jejichž základě žalovaný přistoupil k uložení nápravného opatření podle § 263 odst. 4 ZZVZ v podobě zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, resp. podle § 263 odst. 8 ZZVZ v podobě uložení zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, a to v souvislosti s nezákonným postupem žalobkyně spočívajícím v nikoliv včasné a řádné doručení kompletní dokumentace o zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku žalovanému, jak vyplývá z § 252 odst. 1 ZZVZ, podle něhož je „*zadavatel povinen doručit Úřadu své vyjádření k obdržení návrhu do 10 dnů od jeho doručení. Společně s tímto vyjádřením zašle Úřadu dokumentaci o zadávacím řízení nebo soutěži o návrh.*“ V případě, že tak zadavatel neučiní a nedoručí v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele před uzavřením smlouvy Úřadu podle § 252 odst. 1 nebo § 254 odst. 5 zákona dokumentaci o zadávacím řízení ve stanovených lhůtách, a to ani v dodatečně pětidenní lhůtě stanovené Úřadem, Úřad podle § 263 odst. 4 zákona uloží nápravné opatření spočívající „*ve zrušení zadávacího řízení nebo přezkoumávaného úkonu vymezeného v oznámení o zahájení řízení.*“ Podle § 263 odst. 8 ZZVZ pak platí, že ukládá-li Úřad nápravné opatření s výjimkou zákazu plnění smlouvy, „*zákáže zároveň zadavateli až do pravomocného skončení řízení uzavřít v zadávacím řízení smlouvu.*“
13. S ohledem na skutečnost, že námitky žalobkyně v podané žalobě jsou v podstatě identické s námitkami, podanými v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, což je ostatně i patrné z obsahu samotné žalobní argumentace, v níž polemizuje s odůvodněním „napadeného rozhodnutí“, kterým je dle kontextu žaloby rozhodnutí žalovaného, ačkoliv žaloba logicky směřuje proti rozhodnutí předsedy ÚOHS, vůči němuž ovšem věcná polemika nikterak nesměřuje, krajský soud primárně přistoupil k přezkumu způsobu, jakým se žalovaný s těmito jednotlivými odvolacími námitkami žalobkyně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal, neboť v konečném důsledku by zásadní pochybení spočívající v nedostatečném vypořádání se s námitkami účastníků řízení mohlo napadené rozhodnutí zatížit vadou nepřezkoumatelnosti, jak namítá i žalobkyně. Je-li totiž rozhodnutí správního orgánu

nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat právě i pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Takové pochybení u žalovaného ovšem krajský soud neshledal, neboť se s argumentací žalobkyně, vyjádřenou v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, vypořádal dostatečně podrobným, srozumitelným a tedy přezkoumatelným způsobem. Z odůvodnění rozhodnutí předsedy ÚOHS je totiž jednoznačně zřejmé a seznatelné, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, že námitky žalobkyně uplatněné v rozkladu jsou nedůvodné a rozhodnutí žalovaného správné. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se předseda ÚOHS dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí předsedy ÚOHS tak není důvodná, přičemž nelze přisvědčit ani dílčí žalobní námitce, že v rozhodnutí předsedy ÚOHS nebyla nijak reflektována námitka v rozkladu ohledně doručení kompletní dokumentace v příloze e-mailové zprávy ze dne 11. 5. 2018, neboť v bodu 53 odůvodnění předseda ÚOHS relativně podrobně vysvětluje, z jakého důvodu nebylo možné této námitce vyhovět.

14. Krajský soud se nadto ztotožňuje i se samotnými dílčími závěry a argumentací předsedy ÚOHS, na jejichž základě zkonstatoval věcnou správnost rozkladem žalobkyně napadeného rozhodnutí žalovaného. Jak již bylo výše rekapitulováno a jak opětovně zdůrazňuje i předseda ÚOHS ve vyjádření k žalobě, zásadní skutečností vedoucí v konečném důsledku k přijetí nápravného opatření podle § 263 odst. 4 ZZVZ v podobě zrušení zadávacího řízení na veřejnou zakázku, resp. podle § 263 odst. 8 ZZVZ v podobě uložení zákazu uzavřít smlouvu v zadávacím řízení na veřejnou zakázku ze strany žalovaného, bylo, že žalobkyně nedostala své povinnosti poskytnout žalovanému kompletní dokumentaci o zadávacím řízení ve smyslu § 252 odst. 1 ZZVZ, a to ani v dodatečně stanovené lhůtě, ačkoliv jí, coby zadavateli veřejné zakázky, povinnost uchovávat dokumentaci o zadávacím řízení vyplývá přímo z § 216 odst. 2 ZZVZ, dle něhož *„zadavatel povinen pořizovat dokumentaci o zadávacím řízení takovým způsobem, aby byl schopen v případě potřeby doložit dokumentaci k aktuální fázi zadávacího řízení.“* Dle § 216 odst. 1 ZZVZ pak dokumentaci o zadávacím řízení *„tvorí všechny dokumenty v listinné nebo elektronické podobě a výstupy z ústní komunikace, jejichž pořízení v průběhu zadávacího řízení, popřípadě po jeho ukončení, vyžaduje tento zákon, včetně úplného znění originálů nabídek všech dodavatelů.“*
15. Jinými slovy, povinnost předložit dokumentaci o zadávacím řízení koresponduje s povinností zadavatele tuto dokumentaci uchovávat, neboť smyslem archivace je právě možnost zpětného přezkumu zadávacího řízení. Výklad zastávaný žalovaným, resp. předsedou ÚOHS tak dle krajského soudu koresponduje i s účelem dodání dokumentace jakožto stěžejního důkazního prostředku, který musí mít žalovaný v plném rozsahu k dispozici ihned po zahájení řízení, aby tak byl schopen řádně a ve stanovených lhůtách ve věci rozhodnout za dodržení všech procesních práv účastníků řízení. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že § 252 odst. 1 ZZVZ ke splnění této povinnosti stanoví přiměřeně

dlouho lhůtu, která nadto musí být před případným přijetím nápravného opatření podle § 263 odst. 4 ZZVZ dodatečně prodloužena.

16. Tvrzení žalobkyně, založené na vlastním výkladu citovaných ustanovení ZZVZ, že pojem dokumentace o zadávacím řízení je nutno chápat jako část dokumentace relevantní k návrhu a nikoliv jako dokumentaci veškerou, považuje krajský soud za mylné a jdoucí zcela proti smyslu a účelu dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, neboť jeho akceptací by žalovaný, coby dohledový orgán, byl v rámci svého dohledu odkázán pouze na vůli zadavatele a jeho vlastním posouzení míry „relevance k návrhu“, zda a v jakém rozsahu žalovanému předloží dokumentaci k danému zadávacímu řízení. Jak ostatně k této povinnosti konstatoval i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 17. 1. 2017, č. j. 29 Af 1/2015-228, na který odkazuje i předseda ÚOHS v žalobou napadeném rozhodnutí, „stanoví-li totiž § 155 zákona o veřejných zakázkách zadavateli povinnost uchovávat dokumentaci o veřejné zakázce, je nasnadě, že odeprání poskytnutí takové dokumentace není možné. A pokud by zadavatel přece jen odeprl poskytnout dokumentaci o veřejné zakázce, vystavil by se tím podezření ze spáchání správního deliktu spočívajícího v nepořízení nebo neuchování této dokumentace ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) zákona o veřejných zakázkách. Jakýkoli jiný závěr by popíral logiku legislativy regulující dohled nad zadáváním veřejných zakázek, jež zahrnuje i projednávání správních deliktů zadavatelů a jež by byla zcela bezzubá a ve své podstatě zbytečná, kdyby zadavatelé nemuseli poskytovat podklady a dokumentaci, kterou v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek pořizují a jsou povinni uchovávat.“ Ačkoliv je zjevné, že se jeho závěry týkaly předchozí právní úpravy v zákoně č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, s ohledem na shodnou úpravu této povinnosti i v ZZVZ jsou tyto závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc žalobkyně.
17. Stejně tak je třeba odmítnout názor žalobkyně, že obsah i rozsah žalovaným požadované dokumentace se musí odvíjet od obsahu návrhu, na jehož základě bylo zahájeno přezkumné řízení ze strany žalovaného. K tomu lze odkázat na závěry vyslovené krajským soudem v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 29 Af 74/2012-80, v nichž konstatoval, že „nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný je oprávněn přezkoumávat úkony zadavatele pouze v rozsahu návrhu, na základě kterého bylo zahájeno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Takové „rozšíření“ předmětu správního řízení nad rámec podezření plynoucích ze samotného návrhu na zahájení řízení uskutečnit lze. Žádné z ustanovení zákona o veřejných zakázkách v tomto ohledu neurčuje, že by byl žalovaný vázán rozsahem návrhu nebo jeho důvody (srov. např. § 114 zákona o veřejných zakázkách). Zákon tedy takový postup přímo nevylučuje. Má-li být účelně a efektivně zajištěn dohled nad zadáváním veřejných zakázek, pak přestože návrhové řízení o přezkum úkonů zadavatele v sobě nutně obsahuje prvek kontradiktornosti (navrhovatel vs. zadavatel), je žalovaný oprávněn na základě podaného návrhu přezkoumat zadávací řízení jako celek a v něm dovodit i takové porušení zákona o veřejných zakázkách, na které jej původní návrh neupozorňoval. [...] Nemělo by žádný praktický důsledek, aby v řízení o návrhu bylo jednání zadavatele přezkoumáno výhradně v mezích uplatněného návrhu a případně řízení zastaveno, pokud by žalovaný v tomto rozsahu porušení zákona o veřejných zakázkách ze strany zadavatele nedovodil, a aby následně žalovaný z moci úřední zahajoval další samostatné správní řízení o přezkumu jiných úkonů zadavatele, u nichž podezření z porušení zákona o veřejných zakázkách sám dovodil v rámci původního návrhového řízení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou hospodárnosti. [...] Vždy však musí dodržena zásada, že účastníci mají právo být před vydáním rozhodnutí seznámeni se všemi podklady rozhodnutí a mít možnost se

k těmto podkladům vyjádřit. Při rozšíření předmětu řízení nad rámec návrhu tedy účastníci musí být o takovém rozšíření žalovaným informováni“.

18. Krajský soud se shoduje s předsedou ÚOHS i v tom, že již jen jazykový výklad pojmu dokumentace o zadávacím řízení, který není uvozen žádným upřesněním, potvrzuje, že je míněna celá dokumentace jako taková, což vyplývá i z obsahu ZZVZ. Je-li někde použit určitý pojem, je tak použit jeho obsah jako celek. Jiný výklad by zcela jistě postrádal logiku. Naopak v případě, kdy je pojem potřeba zúžit, či konkrétněji vymežit, je toto vymezení vyjádřeno i jazykově jako např. v § 252 odst. 3, věta první ZZVZ: „*zadávací dokumentaci vyjma netextové části zadávací dokumentace nebo soutěže o návrh,...*“). Za zcela absurdní pak lze označit tvrzení žalobkyně, že žalovaný by takto mohl požadovat i dokumenty dosud neexistující, jestliže je tedy požadována kompletní dokumentace.
19. Z výše uvedených důvodů nelze požadavek žalovaného na předložení kompletní dokumentace, svým rozsahem i obsahem logicky odpovídající příslušné fázi zadávacího řízení, považovat za „nepřiměřeně zatěžující“, zcela irrelevantní, nadto založený na mechanickém výkladu § 216 odst. 1 ZZVZ, jak namítá žalobkyně.
20. Na správnosti závěru žalovaného i předsedy ÚOHS ohledně pochybení žalobkyně nemůže nic změnit ani tvrzení žalobkyně, které se nadto paradoxně ocitá v kontrapozici s předchozí žalobní argumentací, že žalovaným požadovanou kompletní dokumentaci k danému zadávacímu řízení řádně a včas žalovanému poslala mailem dne 11. 5. 2018, jehož kopie je obsažena i ve správním spisu. Přestože samozřejmě nelze vyloučit administrativní pochybení či selhání informačních technologií, krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem předsedy ÚOHS, že se žalobkyni nikterak nepodařilo prokázat existenci tohoto mailu (včetně jeho příloh), prostou kopii tohoto mailu za důkaz o jeho existenci považovat nelze. Nadto je nezbytné dle krajského soudu poukázat na navazující postup žalobkyně postrádající logickou návaznost a tedy i racionalitu, neboť pokud by tento mail byl skutečně žalobkyní dne 11. 5. 2018 žalovanému odeslán, muselo jí být z obsahu výzvy žalovaného ze dne 16. 5. 2018, v níž jí žalovaný v dodatečné lhůtě vyzýval k předložení kompletní dokumentace, zcela nepochybně zřejmé, že žalovaný daný mail neobdržel a nic jí tedy nebránilo žalovaného na jeho existenci upozornit a učinit tak danou výzvu bezpředmětnou, což však žalobkyně ani náznakem neučinila.
21. S ohledem na výše vymezenou podstatu jednání, v němž žalovaný, resp. předseda ÚOHS spatřovali pochybení žalobkyně, se krajskému soudu jako nadbytečná a věcně nesouvisející jeví argumentace žalobkyně, v níž zpochybňuje zákonnost postupu žalovaného, pokud po žalobkyni vyžadoval předložení příslušné kompletní dokumentace v originále. Přesto i v tomto ohledu lze přisvědčit názoru předsedy ÚOHS, že ani tento požadavek není formalistickým a účastníky řízení nadměru zatěžujícím, neboť jednou ze základních požadavků kladených na žalovaného při výkonu jeho pravomoci dohledu nad zadáváním veřejných zakázek, jež zahrnuje i projednávání správních deliktů zadavatelů, je požadavek nutnosti prokázat skutečný průběh zadávacího řízení, čemuž logicky koresponduje i povinnost zadavatelů předložit kompletní a úplnou dokumentaci o daném zadávacím řízení, a to v jejich originální verzi, nikoliv prosté kopie, neboť kopie takové dokumentace totiž nemohou zaručit shodnost s dokumentem v původní podobě.
22. Jak již ovšem bylo zdůrazněno výše, zásadní pochybení žalobkyně spočívalo v tom, že nedostála své povinnosti k výzvám žalovaného poskytnout mu kompletní dokumentaci o

zadávacím řízení ve smyslu § 252 odst. 1 ZZVZ, a to ani v dodatečně stanovené lhůtě, nikoliv v tom, že by kompletní dokumentaci předložila, nicméně pouze v její kopii.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
24. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. srpna 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu